

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Rev. Patr. Joannis Laurentii Berti, Ord. Eremit. S.
Augustini, Theologia Historico-Dogmatico-Scholastica,
Seu Libri, De Theologicis Disciplinis**

Berti, Giovanni Lorenzo

Monachii [u.a.], 1749

Caput III. De Christi Genealogia à Matthæo, & Luca Evangelistis
conscripta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83684](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83684)

12. **Obijciunt** 4. Opp. 4. Habuisse Christum caeleste, atque aethereum corpus, affirmat Apostolus in prima ad Corinth. cap. xv. 47. his verbis: *Primus homo de terra terrenus; secundus homo de caelo caelestis*. Ut ergo corpus Adæ fuit terrenum, atque, ut appellat Tertullianus lib. v. contra Marcionem, *limaceum*: ita corpus Christi fuit spiritale, ac sidereum. Neque enim referri debent Apostoli verba ad corpus resurgentium, cum loqui ipsum de solo corpore Christi demonstrent Græci codices, qui habent, *ὁ δευτερος ἀνθρωπος ὁ νέος ἐξ οὐρανό*, *Secundus homo Dominus de caelo*.

13. **Respondetur** Resp. revera Apostolum accipiendum de resurrectione, *in qua caelestis homo erit*, non quia corpus, quod de terra factum est, *non ipsum erit, sed quia domino caelesti jam tale erit, ut etiam caelo incolendo, non amissa natura, sed mutata qualitate conveniat*. Ita S. Pater lib. xlii. de Civit. Dei cap. 23. Hanc esse verissimam responsionem idem Augustinus demonstrat lib. xi. contra Faustum cap. 3. ex quo Apostolus præmittat v. 44. *Seminatur corpus animale, surget corpus spiritale*. Verborum ergo, quæ obijciuntur, sensus est, primum homines habere corpus animale, ac morti obnoxium ob generationem ex Adam; at post resurrectionem corpus spiritale, & incorruptione donatum propter regenerationem in Christo. Quod attinet ad Græcam versionem respondet Bellarminus lib. ii. cap. 27. fuisse à Marcione corruptam, quod probat etiam ex quinto adversus hunc hæreticum Tertulliani libro. Aegre hæc excipiunt hæretici, qui Græcum novi Testamenti Codicem Latino præferunt. Et tamen Erasmus ille, cujus judicium tanti faciunt, putat verbum *νέος* adscriptum à studio, probatque ex verborum antithesi lectionem Vulgatæ magis videri germanam. Idem censet cum aliis multis Vatablus. Ego

minimum puto inter utramque lectionem, græcam, & latinam interesse discrimen: nec fortasse Marcion textum corrupit, cum similiter habeat Syriaca, & Arabica: quare idem est *secundus Adam*, ac *Dominus*, cujus imaginem portabit justus in corpore incorruptibili. Neque hinc consequitur corpus Christi fuisse caeleste; quoniam Apostolus locutus est de Christo post resurrectionem, quam antea diserte proponit dicens: *Tradidi enim vobis in primis quod & accepi: quoniam Christus mortuus est secundum Scripturas: & quia sepultus est, & quia resurrexit secundum Scripturas*. Vide Augustinum citato libro xi. contra Faustum cap. 3. Tandem affirmo Christum dici hominem caelestem, *quia Filius Dei de caelo venit ad carnem, qua suscepta, & homo exterius fieret, & Deus interius permaneret*: atque ita idem Augustinus libro adversus Faustum ii. cap. 4. Hanc postremam responsionem confirmo ex ipsa, quæ opponitur, lectione Græca; nam hæc ubi legit Vulgata *caelestis*, habet tantummodo *ἐξ οὐρανό*, *de caelo*, non refragante Syro, & Arabæ interpretibus.

Oppones ultimo: Si voluisset Filius Dei veram carnem suscipere, illam prorsus ex nihilo creasset. Resp. cum Augustino libro xxvi. contra Faustum cap. 7. Potuisse filium Dei humanam veramque carnem formare unde formavit primo homini: potuisse corpus caeleste, & aereum commutare in humanæ carnis verissimam qualitatem: potuisse ex nihilo verum corpus producere: sed tamen ex Maria Virgine natum Christum, & verè natum, verè mortuum, ut scriptum est in Evangelio. Summa hujus consilii penes illum est. *Sive quia utrumque sexum, quem creaverat, etiam hoc modo commendandum bonorandumque judicavit, assumendo formam viri, & nascendo de femina, sive aliqua alia causa: quanam illa sit, non temere dixerim*.

14.

Objectioni
7. respondetur.

CAPUT III.

De Christi Genealogia à Matthæo, & Luca Evangelistis conscripta.

SUMMARIUM.

1. Genealogiam Christi explicat Augustinus.
2. & Julius Africanus.
- 3 & 4. Aliorum explicationes.

- 5 & 6. adducitur, & refellitur illatio Basnagii.
7. Enervantur argumenta criticorum.

NON solum Manichæi, de quibus supra, verum etiam Porphyrius, Celsus, Julianus Apostata, alique Christiani R. P. Berti Theol. Tom. V.

stianæ Religionis hostes Christi genealogiam evertere conati sunt, propterea quod diversa ratione illam contexuerint

I

Mat

Matthæus in primo Evangelii capite, & Lucas in tertio. Sed duorum Evangelistarum discrepantiam immerito adversus nos urgeri facile demonstratur ex diversorum Auctorum, quam nunc subijcimus, expositione.

I.
Explicat Genealogiam Christi
S. Augustinus.

Prima est, quam olim tradidit Augustinus libro 11. de Consensu Evangelistarum cap. 3. & libro 111. contra Faustum cap. 3. & seqq. Josepho duos fuisse patres, unum natura, id est Jacob, alterum adoptione, id est Heli. Quamquam vero S. Pater perlectis postea libris Julii Africani præposuit in 11. Retract. cap. 7. & 16. sententiam alteram, de qua proxime dicturus sum; expedita est tamen ad omnem contradictionem tollendam, atque etiam probabilis prior hæc Augustini expositio, quam nec penitus retractavit. Enim vero quod filii etiam adoptione dicantur, demonstrat idem Augustinus ex cap. XLVII. 5. Genes. ex verbis Jacobi ad Joseph: *Duo ergo filii tui, qui nati sunt tibi in terra Aegypti antequam huc venirem ad te, me erunt: Ephraim, & Manasse, sicut Ruben, & Simeon reputabuntur mihi.* Accedunt haud leves conjecturæ: prima quidem, quia in tota majorum serie utitur Matthæus verbo *γεννησας*, genuit, quod Lucas prætermisit, ideoque Matthæus significat Jacobum esse Patrem Josephi generatione, ac natura, filium vero Heli adoptione, etiamsi aliquo sensu filii quoque adoptivi geniti appellantur, id est, geniti charitate, non carne. Deinde Matthæus scribens Evangelium Hebræis debebat demonstrare quomodo Christus ex Abrahamo, & Davide, quibus fuit promissus, prognatus revera sit; ideoque ab Abrahamo consultò texit generationem: Lucas contra scribens Evangelium gentibus in Christi hæreditatem adoptandis, etiam patres adoptionis commemorat, & genealogiam perducit usque ad Adam, qui fuit Dei, ut ostenderet Redemptorem pro omnibus hominibus advenisse. Ob eandem forte causam narravit Matthæus Christi generationem initio Evangelii, ac de partu Virginis sermonem instituturus, & Lucas narrationem hanc distulit ad Christi manifestationem, atque baptismum, quamdam veluti parasceven Ecclesiæ ex Gentibus congregandæ. Si quis igitur planam hanc viam tenere velit, objicientibus Matthæi à Luca dissonantiam respondere potest cum eodem Augustino, *duos patres habere potuisse Joseph, unum à quo genitus, alterum à quo fuerit adoptatus.*

Altera Julii Africani sententia est, Joseph fuisse naturæ filium Jacob, lege autem filium Heli. Docet enim Africanus in Epist. ad Aristidem apud Eusebium H. E. lib. 1. cap. 7. Mathan à Salomone progenitum genuisse Jacob, quo mortuo Melchi à stirpe Nathan profectus ab ea, quæ uxor erat Mathan, procreavit Heli. Uterini ergo fratres erant Heli, & Jacob. Heli absque prole moriente Jacob illi semen suscitavit, & genuit Joseph, natura sibi ipsi, lege autem Heli. Dicitur autem Joseph lege filius Heli, ex præscripto Deut. xxv. 5. *Quando habitaverint fratres simul, & unus ex eis absque liberis mortuus fuerit, uxor defuncti non nubet alteri, sed accipiet eam frater ejus, & suscitabit semen fratris sui.* Reddit vero hanc sententiam valde probabilem. I. antiquitas Auctoris, qui vixit ducentesimo ac vicefimo post Christum anno. II. Quia attestatur Africanus se de his sermonem habuisse cum viris, qui etiamnum supererant ex Domini cognatione. III. Quoniam Augustinus ait in 11. Retract. cap. 7. hoc in eorum literis contineri, qui recentiori memoria post ascensionem Domini de hac re scripserunt. IV. Quia hæc opinio à Patribus communiter recepta est: ideoque videtur ob antiquitatem, ac sui, ut ita dicam, possessionem cæteris præferenda. Patitur tamen Africani sententia gravissimas difficultates, ac duas præsertim. Prima est, quod Africanus Melchin statuit tertium à Joseph, cum intermedii sint Mathat, & Levi: altera, quia si Jacobus sine liberis functus erat, prolem ei gignere debebat consanguineus, & proximus ejusdem stirpis, non uterinus. Sed ad primam respondemus Africanum prætermisisse intermedias illas generationes, quas certum est in omnibus Codicibus non extare, cum Irenæus lib. 111. cap. 33. ab Adam ad Christum connumeret secundum Lucæ genealogiam generationes LXXII. non LXXV. tribus prætermisissis, his scilicet duabus, & Cainan inter Arphaxad, & Salam. Quare nil mirum, si Africanus posuerit pro nepote proavum: aut respondemus Mathat fuisse binomium, & etiam Melchi nomine appellatum. Ad alteram vero objectionem, quam pluri faciant Grotius in Caput 111. Lucæ, & Basnagius Tom. 1. Annal. pag. 89. respondeo stirpem Davidis, quæ per Salomonem, & Nathan divisa fuerat, iterum in Zorobabelem fuisse conjunctam, ut constat ex cap. 1. Matth. v. 12. & ex 111. Lucæ v. 27. ac iterum sejunctam per Resam, & Abjud filios Zorobabelis, & unitam postea in Mathat Josephi

avo; ideoque Heli prognatus ex Nathan, & Abiud, non ſolum fuiſſe fratrem Jacobi uterinum, ſed etiam ex ſtirpe Davidica proximiorum.

3.
Iterum alia
explicatio.

Tertia ſententia huic oppoſita eſt, Heli fuiſſe patrem Joſephi naturalem, & Joſephum dici à Matthæo filium Jacobi ratione hæreditatis: cujus fulcra ſunt, quæ ſequuntur. I. Certum eſt Jechoniam nullos genuiſſe liberos ex comminatione divina, Jeremiæ *xxi. 30.* cum igitur Matthæus ſcribat Jechoniam genuiſſe Salathielem, & Lucas hunc dicat filium Neri, videtur à priori Evangeliſta reſpici juſ ſucceſſionis, ab altero autem juſ ſanguinis. II. Lucas longe plures generationes enumerat; nam inter Salathielem, & Joſephum Matthæus decem, Lucas novem decem recenſet: & Matthæus præterea tres hæredum claſſes diſtinguit, in quarum prima inter Joram & Oziam omittit Ochoziam, Joam, & Amasiam, conſulens ordini memoriæ cauſa inſtituto, & ſilentio transmittens generationes aliquot, ut faciunt, qui de ſola ſucceſſione juris loquuntur. III. Matthæus generationes incipit ab Abraham, cui promiſſiones factæ ſunt; Lucas ab Adam naturali omnium protoparente; ideoque hic generationes naturales contextit. Verum ad hæc argumenta, quæ urget Gro-tius in Comment. ad 3. caput Lucæ, reſpondeo Jechoniam non genuiſſe filios regni hæredes, idque à Jeremia præ-nuntiatum; genuiſſe tamen Aſir, & Salathielem, ut liquet ex 1. Paralip. *lxi. 17.* nihilque referre, quod Matthæus generationes aliquas prætermittat, cum Ozias, ſive Azarias, ſit non ſolum ſucceſſione juris, ſed etiam ſanguinis filius Joram, etiamſi ex Amasia immediate ſit genitus; ab Abrahamo demum Matthæum ſubducere Chriſti generationem, Lucam ab Adam, quod ille Hebræis, iſte Gentibus principaliter ſcripſerit. Hæc itaque opinio minori nititur, quam ſuperior, auctoritate.

4.
Alia ali-
quorum opi-
nio.

Quarta opinio eſt, quam ſequuntur Eraſmus, Voſſius, Baſnagius, & recentiores quamplurimi, Matthæum deſcribere genealogiam Chriſti ex Joſephi proavis, Lucam vero genus Mariæ, ita ut Heli fuerit pater Virginis, focer Joſephi, & avus Chriſti. Nec repugnat, inquiunt, de Joſeph dici *Qui fuit Heli*, tum quia gener appellatur nlius, ut probat Voſſius de Chriſti Genealog. *iv. 3.* ex cap. 1. Ruth ſæpius vocatæ Noemi filia, cum eſſet nurus; tum etiam, quia verba Lucæ, *Ut putabatur filius Joſepb, qui fuit Heli*, videntur referenda ad Jeſum, ut ſenſus ſit, putabatur filius Joſepb, cum

R. P. Berti Theol. Tom. V.

eſſet filius Heli, id eſt Virginis filia Heli. Sed hæc opinio cateris mihi videtur infirmior; nam etiamſi generi filii revera dicantur, incredibile eſt Lucam ea ſimplici phraſi *τὸν Ηλὶ, qui fuit Heli*, qua in tota illa generationum ſerie utitur ad filios deſignandos, voluiſſe nullo appoſito ſigno diſcriminis generum demonſtrare. Minus etiam credibile eſt ea verba *τὸν Ηλὶ* referri ad Chriſtum, cum immediate præcedat *Joſepb*, neque præcedat *H'v δὲ, fuit autem*, aut ſimilis phraſis oppoſita verbo *ἐνομιζέτο, putabatur*. Addo Heli deſunctum fuiſſe absque liberis ex allato teſtimonio Africani, & ex Joanne Damasceno lib. *iv.* de fide Orthodoxa cap. *15.* quod licet non poſſit invictè demonſtrari, nequit tamen aut auctoritate, aut ratione reſelli. Cum itaque prior ſententia, quæ olim fuerat Auguſtini, ſit ab eodem fere retractata, tertia autem, & quarta repugnet Patribus, nec ſatis valido nitatur præſidio; reſtat ut teneamus opinionem ſecundo loco propoſitam, & dicamus Joſephum natura filium Jacob, lege autem filium Eli, atque hoc pacto Manichæorum, atque aliorum Infidelium objectionem repellamus.

APPENDIX.

Samuel Baſnagius ex hac poſtrema ſententia infert falſam eſſe traditionem quod Mariæ parentes fuerint Joachim, & Anna. *Hinc cantata*, inquit, *traditio reſellitur, quæ non Eli, ſed Joakimum patrem Virginis dicit, repugnante Scriptura*. Utitur eodem argumento Hyacinthus Serry Exercit. de Chriſto *xviii.* num. 4. his verbis: *Certe quotquot Chriſti genealogiam à Luca deſcriptam Cap. 3. per Mariæ progenitores ductam exiſtimant, (exiſtimant autem bene multi) Deiparæ patrem Heli dictum opinantur*. At Joakimum fuiſſe patrem Virginis nos affirmamus, hanc iplam de Genealogia progenitorum Mariæ ſententiam rejciendo. Porro Joakimum parentem Virginis facit non ſolum Damascenus lib. *iv.* Fidei Orthodoxæ cap. *15.* verum etiam Epiphanius H. *lxxvi. 11.* & *lxxix.* & Romana Eccleſia in Martyrol. *xiii. Kal. Aprilis*, necnon Græci in Menologio die *ix. Septembris*. Erat autem juxta Damascenum Joakim filius Barpantheris, filii Pantheris fratris Melchi, ita ut Janes, de quo Lucas *iii. 24.* genuerit Melchi, & Pantherem, Panther Barpantherem, Barpanther Joakim, Joakim Mariam: Melchi autem genuerit Levi, Levi Mathat, Mathat Heli patrem lege Joſephi; atque ita Joſepb, ac Maria fuerunt

5.
Illatio Baſna-
gii.

ex eadem agnatione, ac stirpe Davidica. Lubentius in hanc sententiam descendo, quod Celsus Epicureus, apud Origenem libro 1. adv. eundem Celsum, Christum appellavit *Filium Pantheris*, quam opinionem hausit à Judæis idem asserentibus in Thalmud cap. xli. *Sabat*, quod opinor, gloriosissimum Virginis sponsum, quem putant concubuisse cum Maria, non proprio clarissimoque nomine, sed avi, familiæque distinxerint. Atque ita conveniunt omnia, Josephum fuisse filium Heli lege, Mariam filiam naturæ Joakim, ambo autem conjuges, propinquos sanguine, atque ex eadem tribu.

6.
Refellitur.

Sed ad refellendum Basnagium, & Serryum ipsa quoque eorum opinio deseruit. Detur enim Mariam fuisse filiam Heli, & à Luca Mariæ progenitores recenseret. Atqui Heli, & Joakim idem omnino sunt, non mystica significatione, vel nominis pluralitate, ut idem Serry scribit Exercit. xlii. 5. sed nomine propriissimo, ac singulari. Joakim enim idem omnino est, ac Eliakim: nam liquet antepenultimum Regem Judæ, quem constat dictum Eliakim, appellari Joakim iv. Regum xlii. 34. & 2. Paralip. xxxvi. 4. & Pontifex, qui Judith. iv. 5. appellatur Eliakim, cap. xv. 9. nominatur Joakim. Joakim ergo, & Eliakim idem omnino sunt. At Heli est ipsum nomen Eliakim contractum, ut demonstrat Vossius Dissert. de Gen. Ch. cap. iv. 4. & Erasmus ad iii. Lucæ. Idem ergo nomen sunt Heli, Eliakim, & Joakim, & Basnagius, ac Serryus ex suismet principis refutantur. Nec tamen sequitur veram esse horum opinionem, & à Luca referri genus Mariæ, non Josephi: cum enim uterque essent iisdem atavis progeneri, potuerunt etiam habere parentes ejusdem nominis, & qui proinde distinguerentur, attributo uni nomine contracto *Heli*, alteri nomine integro *Joakim*.

7.
Argumenta
Criticorum.

Verum Critici alias argumentationes producunt ad probandum nomina Genitorum Deiparæ incerta esse; illasque urget ipse Serryus. Prima est, quod Hieronymus cap. 7. contra Helvidium existimat Mariam Cleophas sororem Deiparæ, dictam non à marito, sed à patre, ideoque Cleophas, non Joakimus erat Pater Virginis. Sed hæc nimis levis est, atque inepta. Primo enim repugnat sententiæ, quam probabilior putat ipse Serry, narrari à Luca generationem Mariæ, & hanc filiam fuisse Heli. Si enim Heli quomodo Cleophas? Deinde Hieronymus non illud vult Mariam denominatam à patre proximo, sed ab eo, qui

familiæ nomen tribuerit; nam ait, *À patre, sive à Gentilitate familiæ*. Altera argumentatio est, quod Augustinus lib. xlii. contra Faustum cap. ix. ait: *Quod de Generatione Mariæ Faustus posuit, quod patrem habuerit ex tribu Levi Sacerdotem quemdam nomine Joakim: quia canonicum non est, non me constringit*. Sed sciendum est, quemdam Manichæum, Seleucum nomine, ut refelleret caput primum Matthæi vulgasse apocrypham quamdam scripturam de Generatione Virginis ex tribu Levi, non ex tribu Juda. Negat itaque Augustinus patrem Virginis fuisse quemdam *Joakimum ex Tribu Levi*, non negat fuisse *Joakimum ex tribu Juda*. Verum est tamen quod Augustinus addit: *Sed etiam hoc crederem, ipsum potius Joakim dicerem aliquo modo ad David sanguinem pertinuisse, & aliquo modo ex tribu Juda in tribum Levi fuisse adoptatum, vel ipsum, vel aliquem ejus progenitorem*. Quibus videtur Augustinus dubitare an pater Deiparæ dictus sit Joakim: sed non ita est; planus enim, & expeditus horum verborum est sensus, etiam si crederem Joakim in antiqua Scriptura dici Levitem, existimarem pertinuisse ad tribum Levi adoptione, non sanguine. Quare Augustinus de progenie Mariæ disputat, de nomine autem patris ejus nihil penitus. Postrema argumentatio est, quod usque ad undecimum sæculum adeo dubia fuerint nomina genitorum Deiparæ, ut Petrus Damiani Serm. lxi. de Nativitate Virginis invehatur in illos, qui hæc nomina *studio superflue curiositatis inquirunt*. Sed in oppositum nos producimus Epiphanius in Hæresi Andocymarianarum, & Collyridianorum, & dicimus Petrum Damiani locutum adversus illos, qui seriem progenitorum Mariæ probabant ex apocryphis scriptis, qualia sunt citatus liber Seleuci, & quæ antea Gnostici ediderant *de stirpe Mariæ*. Horum tamen nullam habuit rationem Epiphanius, nam librum *De stirpe Mariæ* H. xxvi. quæ est Gnosticorum, appellat *παρασκήματα γραφῆς, scripta commentitia*, ubi autem scribit parentes Deiparæ fuisse Joakimum, & Annam, addit ita *παράδοξος ἔχειν, traditiones habere*. Standum ergo vulgaræ apud nos sententiæ, sic revera appellatos Mariæ semper Virginis Genitores.

De Beata Anna hoc tantum novi, à pluribus dici filiam Gaziri ex tribu Juda, & ex Judææ oppido Bethlehem: at ejus patrem fuisse Mathat sacerdotem scribit Nicephorus lib. i. cap. 3. qui & laudat antiquum scriptorem Hippolytum Portu-

tuenſem. Illud tandem animadverto non probari quod nomina Joakim, & Annæ ſint ſuppoſita, ex quo unum *Præparationem Domini*, alterum *Gratiam*

ſignificet; nullum quippe nomen proprium ſignificatione ſua caret: atque duo præfata nomina fuerunt aliis ex Judæorum gente communia.

CAPUT IV.

An in Genealogia Chriſti à D. Luca deſcripta nomen Cainan inſitum ſit, atque expungendum?

SUMMARIUM.

1. Status quæſtionis.

2. Propoſitio prima cum ſuis demonſtrationibus.

3. Propoſitio 2da cum ſuis probationibus.

4 & ſeqq. Solvuntur quædam in contrarium argumenta.

1. Status quæſtionis.

PROBLEMA Chronologicum, atque fere inextricabile proponimus de Cainane poſito ab Evangelifta Luca cap. III. 36. inter Arphaxad, & Sale, de quo cum non ſit in Cap. x. & xi. Genef. in Hebræis, Latinisque Codicibus, eoque appoſito videatur perturbari tota Chronologia Patriarcharum, quæritur an redundet in Evangelio, an deſideretur in Genefi. Scriptorum atque Interpretum ſententiæ ſunt omnino diſcrepantes ac variæ. Nam aliqui contendunt falſatos eſſe libros veteris Teſtamenti à Judæis, ut ſeriem temporum immutarent, neque Meſſiæ adventus poſſet certa annorum ſupputatione deprehendi. Quidam econtra intruſum eſſe contendunt in Luca Evangelium, neque inſcriptum ſive ab Evangelifta, ſive à Lxx. Int. in x. Genefiſis, quam ſententiam omnes fere Critici recentiores amplectuntur. Nonnulli & à Septuaginta poſitum, & à Luca, qui Lxx. ſecutus eſt vere ſcriptum, nec tamen novum Teſtamentum pugnare cum veteri Hebræico, atque hæc poſtrema ſententia cum explicatu difficilis ſit, diverſa ratione à ſuis auctoribus expeditur, aſſerentibus aliis Moyſen conſulto generationem Cainanis prætermiſſiſſe, ut certas ſervaret decades, aliis Sale, & Cainan eandem eſſe perſonam, aliis modeſte cum Venerabili Beda in cap. 3. Luc. affirmantibus incompertum eſſe quid verum ſit, cum etiam Lxx. vetus Teſtamentum adornaverint divino Spiritu aſſante.

2. Propoſitio I. cum ſuis demonſtrationibus.

PROPOSITIO I. Hebræi non abraſerunt generationem Cainanis ex cap. x. Gen. 24. & ex cap. xi. 12. Demonſtratur primo, quoniam omnes Hebræici Codices hanc *Cainan* generationem omittunt: atque omnino incredibile eſt, Hebræos cujuſlibet perverſi-

tatis, vel malitiæ tantum potuiſſe, ut Codices tam multos; ac tam longe diſperſos corrumpere, ut cum Auguſtino diximus lib. xi. cap. 7. Insuper cum immaculata adhuc ſint vaticinia de Chriſto, eaque Judæi minime violaverint, multo magis tenendum eſt illos citata loca Geneſeos non depraviſſe. Enimvero certis ſignis adhuc in Scriptura expreſſis adventus Meſſiæ prænuntiatus eſt, neque præciſe annus mundi, quo venturus erat, alicubi designatur. II. In nulla antiqua Bibliorum verſione, ſi Græcam excipias, Cainan adinvenitur, non in paraphraſi Jonathanis, vel Onkeloſii, non in Codice Samaritano, non in Syriaco, non in Arabico, ut liquet ex libris Regiis, & Waltonianis Tom. 1. pag. 40. & quod præcipuum eſt, deſideratur etiam in Vulgata noſtra Hebræico textui in Patriarcharum generatione, & chronologia exacte concordi. III. Omittit *Cainan* S. Hieronymus Quæſt. in Geneſim, & Epiſtola ad Evagrium, ubi Patriarcharum tractat genealogiam. Omittit Joſephus lib. 1. Antiq. cap. vii. 11. omittit Beroſus ab ipſo Joſepho productus: omittit Eufebius Cæſarienſis in Chronico, tam in ſupputatione annorum juxta textum Hebræicum, quam juxta Samaritanum, & Græcum: omittunt denique Scriptores alii, atque Patres quamplurimi. IV. Hiſtorici omnes tam profani, quam ſacri concordiffime ſcribunt vixiſſe Abrahamum decima poſt diluvium generatione. At non decima, ſed undecima vixiſſet, ſi connumeraretur generatio *Cainanis* inter Arphaxad, & Sale. V. Neque in primo libro Paralip. cap. 1. 18. ſit Cainanis mentio aliqua, quamquam hoc in libro prætermiſſa colligantur, & ſingulatim ſupputentur generationes: unde derivatum eſt nomen *Paralipomenon*, videlicet, *prætermiſſorum*. Aſſentiuntur huic propoſitioni,